

VÍNOVÉHO SVETRU

Na palubě prostřeno:
bolestivý glanc, div ne stolní stříbro.

Je vínového svetru
po kolena.
Žene se, smeká nábřežím, kličkuje,
zdrhá...
a ten tam!
už ho někdo má:

nese ho náplavkou –
smějí se na sebe jak na srdcový trumfy.

V zahradě před palácem prázdno.
Tuatam mezi sloupy v šatech na doma
tíseň a dlouhá chvíle, nevlastní sestry.

Psi v kójích civí na svět prohazovačkou.

Učiněná modř.
A hojnost: hrozný hlad. A všichni telefonují...
tetovaný kočí rozpíná v kočáře tlusté cizince
houni na zip.

Je ještě vůle k divu?
K šlechtnosti?
Vždyť i vědomí druhu, i příslušnost je dar!